

POSTANOWIENIE

Dnia 2 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 lipca 2026 r.

w sprawie **C. L.**

oskarżonej o czyn z art. 305 ust. 1 ustawy prawo własności przemysłowej i in.

skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 17 lutego 2026 r., sygn. akt II Ka 608/25

uchylającego do ponownego rozpoznania

wyrok Sądu Rejonowego w Zakopanem

z dnia 15 maja 2025 r., sygn. akt II K 574/23

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę,

2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżoną

C. L. .

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 maja 2025 r., sygn. akt II K 574/23, Sąd Rejonowy w Zakopanem uniewinnił oskarżoną od popełnienia zarzucanych jej czynów z art. 305 § 1 ustawy prawo własności przemysłowej i in. Po rozpoznaniu apelacji oskarżyciela publicznego wyrokiem z dnia 17 lutego 2026 r., sygn. akt II Ka 608/25, Sąd Okręgowy w Nowym Sączu uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zakopanem.

Skargę od wyroku Sądu II instancji wniósł obrońca oskarżonej, zaskarżając orzeczenie Sądu odwoławczego w całości na korzyść oskarżonej i zarzucając:

„1. Naruszenie przepisu art. 437 par. 2 kpk poprzez niezasadne przyjęcie, iż ze względu na rzekomy błąd w ustaleniach faktycznych dokonanych w niniejszej sprawie ponownie, w ten sam sposób przez Sąd Rejonowy w Zakopanem, wymagane jest — po raz trzeci - przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości podczas gdy Sąd Okręgowy w Nowym Sączu - w trybie art. 442 par. 3 kpk - w ogóle nie wskazuje na konieczność przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu w niniejszej sprawie na nowo lecz jedynie na ich ocenę.

2. Naruszenie przepisu art. 437 par. 2 kpk w z w. z art. 442 par. 3 kpk poprzez niezasadne przyjęcie, iż uchylając zaskarżony wyrok w całości i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Odwoławczy może - w ramach tzw. zapatrywań prawnych i wskazań określonych w art. 442 par. 3 kpk - nakazać Sądowi pierwszej instancji określoną ocenę dowodów, w szczególności zeznań świadka H. M. (poprzednie nazwisko C.1.) oraz wyjaśnień Oskarżonej a konsekwencji owej nakazanej oceny - nakazać skazanie oskarżonego.”

Mając powyższe na uwadze, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę Zastępcy Prokuratora Rejonowego w Zakopanem wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga obrońcy oskarżonej nie jest zasadna.

Uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może, zgodnie z art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. W każdej z tych sytuacji, sąd odwoławczy jest zobowiązany do wskazania, która z okoliczności wymienionych w art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. stanowiła in concreto podstawę uchylenia wyroku Sądu I instancji oraz przedstawić argumenty, które doprowadziły go do takiego wniosku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2019 r., IV KS 3/19).

Stronie postępowania, kwestionującej dopuszczalność uchylenia wyroku i przekazania go do ponownego rozpoznania, przysługuje skarga od wyroku sądu II instancji. Jej celem jest kontrola prawidłowej realizacji wskazanych wyżej reguł procesowych. Zgodnie z art. 539a § 1 k.p.k. skargę na wyrok sądu odwoławczego można wnieść, gdy wydanie na etapie postępowania apelacyjnego orzeczenia o charakterze kasatoryjnym naruszało treść art. 437 k.p.k. lub też, gdy przy wydaniu tego orzeczenia wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k. Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 539a § 1 k.p.k., ogranicza się w swej istocie do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

Przypomnieć należy, że w wypadku reguły *ne peius* z art. 454 § 1 k.p.k. kontrola skargowa obejmuje ocenę prawidłowości zastosowania tego przepisu pod kątem spełnienia warunku, zgodnie z którym sąd odwoławczy "nie może skazać oskarżonego" (zob. postanowienie SN z 9 października 2019 r., III KS 25/19). Wymaga to wykazania przez ten sąd, że gdyby nie stwierdzone uchybienie, to mógłby zapaść wyrok skazujący, ale jego wydanie nie jest dopuszczalne w instancji odwoławczej z uwagi na zakaz takiego orzekania (zob. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17).

Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Lektura motywów pisemnego uzasadnienia Sądu II instancji nie budzi w tym zakresie wątpliwości. Wskazuje, wbrew twierdzeniom autora skargi, w sposób jasny i jednoznaczny, że to właśnie reguła wyrażona w art. 454 § 1 k.p.k. miała bezpośredni wpływ na treść orzeczenia. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu doszedł do przekonania, że Sąd Rejonowy w Zakopanem dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie stwierdzenia, iż oskarżona nie zarządzała sklepem „C.”, lecz była jedynie jego szeregowym pracownikiem, podczas gdy „prawidłowo oceniony materiał dowodowy dawał podstawy do przypisania oskarżonej zarzuconego jej czynu zabronionego.” Stanowisko swoje Sąd odwoławczy szczegółowo uzasadnił, odnosząc się do przeprowadzonych w sprawie dowodów. W uzasadnieniu kwestionowanego wyroku wprost wskazał, że „Stosownie do wyrażonej w art. 454 § 1 k.p.k. reguły *ne peius*, sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonych, którzy zostali uniewinnieni w

pierwszej instancji” i w konsekwencji, tj. wobec braku możliwości wydania wyroku skazującego, Sąd Odwoławczy zaskarżony wyrok uchylił, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zakopanem.

Wbrew twierdzeniom skarżącego brak w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku podstaw do twierdzenia, by podstawą tego rozstrzygnięcia była ujawniona przez Sąd Okręgowy w Nowym Sączu konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Niecelowe było zatem podejmowanie prób polemiki w tym zakresie w uzasadnieniu skargi, skoro Sąd odwoławczy do tej okoliczności się nie odwoływał i to nie ona, a reguła *ne peius* była podstawą orzeczenia. Co więcej, wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy nie nakazał Sądowi pierwszej instancji „określonej oceny dowodów”, lecz wskazał jedynie, że Sąd ten „powinien przeprowadzić dokładną ocenę całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zgodną z wymogami art. 7 kpk, dokonać ustaleń faktycznych znajdujących oparcie w poprawnie ocenionym materiale dowodowym, a następnie wyprowadzić racjonalne wnioski w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonej, biorąc pod uwagę argumentację niniejszego uzasadnienia.” Nie doszło zatem w tym zakresie do naruszenia zasady swobody jurysdykcyjnej ani reguł wynikających z art. 442 § 3 k.p.k.

W konsekwencji należało stwierdzić, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu mieściło się w granicach kompetencji tego Sądu, wyznaczonych obowiązkiem przeprowadzenia rzetelnej kontroli instancyjnej i zostało należycie umotywowane. Mając na względzie treść rozstrzygnięcia Sąd Najwyższy obciążył oskarżoną kosztami postępowania związanymi z wniesioną skargą.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]